

Павло Дима

БІЛА ВОВЧИЦЯ

Книга друга

Київ

УДК 821.161

Д44

Дима Павло

Д44

Біла вовчиця : роман. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 408 с.
ISBN 978-617-520-240-1

Конкурс за звання жриці став для молодої відьми складним випробуванням: Єлька має знайти Силу, побороти ворогів, звільнитися від власних страхів і розв'язати кармічний вузол із Мамулою та його кланом.

У цій боротьбі Єлька лишається сама.

Та з нею її Богиня.

Час відкинути забобони аграріїв, порушити табу і стати вовчицею.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-240-1

© Дима П.К., 2022

© Видавництво Ліра-К, 2022

Частина третя

Сестри Ерешкізаль

– Моя жінка весь час кричить, чимось незадоволена, шпетить мене і так, і сяк. Не знаю, що робити.

– Заробляй більше грошей, брате.

– Встань з дивана, чуваче, іди в зал.

– Помий посуд, погуляй із дітьми, хай вона відпочине. Тоді не кричатиме.

– Будь крутим, доведи, що ти зверху.

– Знайди собі іншу, непримхливу.

Альфа-психолог

– Тобі зручно?

– Так.

– Ти мені довіряєш?

– Так.

– Ти пам'ятаєш наші домовленості, сеттінг?

– Так.

Роман Стрілець примірявся, як краще почати сесію.

– Які є побажання? – запитав психолог.

– Сам вирішуй, – Єлька чекала.

– Я відчуваю напруження. Заплющ очі.

Чечіль підкорилася.

Роман обрав гнучкий стек, провів по внутрішній поверхні стегон русявки.

Дівчина стояла, прикута лабетами до стіни, наряд класичний: чорні панчохи, чорний ліф і корсет. Роман сам свердлов дірки в бетоні, дуже збуджувався від того.

Стрелець підступив до Єльки.

Невпевнено поклав руку на груди.

Провів стеком по піхві, стимулюючи клітор.

Дівчина глибоко вдихнула, потягнулася назустріч Роману. Той зупинив її, притиснув стеком.

– Стій сумирно, мовчи.

Стрелець спробував зняти бюстгальтер однією рукою, та не впорався із застібкою – стягнув донизу.

Красиві пружні груди визирнули з-за тканини.

Як завжди, психолог замилювався їх природною довершеністю: біла шкіра, рожеві сосочки – чуттєві, беззахисні, водночас однакові та трохи різні.

Роман обхопив ротом лівий сосок.

Натиснув стеком на піхву.

Єлька вигнула шийку від задоволення.

“Коли чоловік хоче мене, аж п’яніє від пристрасті, це підсилює задоволення втричі”.

Молодик ущипнув правий сосок.

Відкинув стек, взявся за піхву пальцями, м’яв її, затишав, масажував статеві губи, клітор.

Чорна білизна давно була мокрою.

Він облизував, смоктав, легко кусав вінці грудей. Ліву, праву, тоді знову ліву, знову праву.

Єлька натягнула кайданки – стояти рівно було важче з кожною хвилиною. Хотілося крутити стегнами, вигинатися, стогнати, направляти партнера.

Та за домовленістю вона була нижньою.

Роман не витримав, сів перед Чечіль, стягнув її труси. Смужка темного волосся вела до мокрої піхви.

Рожеві губи блищали, раділи пестошам.

Стрілець провів великим пальцем, зачіпаючи носик клітора. Єлька здригнулася, застогнала.

– Мовчи – сказав.

– Важко... не можу.

“Бути нижньою класно, я – об’єкт пристрасті, сором і чуттєвість, а він – володар, бажання і влада”.

– Терпи! – Роман занурився в неї.

Пальці розтягнули вагіну, рухалися, щось шукали.

– Хто не слухався – отримує біль.

– Чого так?.. – Єльці захотілося погратися.

– Бо я – альфа, – Роман всунув три пальці.

Русявка мліла. “Як я колись із Лілею”.

Психолог нахилився, торкнувся клітора язиком.

“Ще п’ять секунд і я кінчу... ще... ще!”

Стрілець трохи погрався, випростався, затиснув клітор пальцями. Єлька задригалася. Оргазм забарився.

– Ти була поганою рабинею.

Парубок говорив дедалі впевненіше.

Зав’язав нижній очі хусткою.

– Повернися.

Молодик причепив наручники інакше.

“Ноги не стоять, – Чечіль повернулася спиною до верхнього. – Роби, що хочеш, я вся твоя”.

Удар по сідницях застав її зненацька.

Тоді ще один і ще. Роман не вмів бити розслабленою рукою, та Чечіль сподобався біль. “Я витримаю”.

– Можеш стогнати.

Єлька отримала кілька ударів мовчки.

– Я наказав стогнати, – Роман вдарив сильніше.

Сідниці русявки вкрилися червоними смугами від бунчука. “Боляче, бо січе кінчиками”.

Русявка застогнала.

Вигнула спину, як німкеня у дорослому кіно.

Роман, немов почув її підказку, почав бити з іншого боку. Парубок дуже збудився.

Член стирчав, ніби кілок.

– Вигни спину, сильніше.

Видовище мокрої, збудженої Єльки, прикутої до стіни, без трусів захопило психолога.

Він хотів її, аж у скронях гупало.

Тож скинув свою білизну, похашцем встромив член у гаряче лоно, вхопив русявку за талію.

– О, Боже!.. – Стрелець насував дівчину на себе, відчуваючи, як його стрижень пірнає у пружну, теплу глибину, просуваючись далі й далі з кожним рухом.

Єлька стогнала, розп’ята.

Ячка Романа били по її клітору.

– Так... так... володарю!

Дівчині сподобалося бути підвладною.

Стрелець міцно відтрахав свою рабнію.

На фінішній прямій зупинився, вдягнув нацююрник (чим здивував відьму), а тоді продовжив, довів нижню до оргазму. Як завжди, Єлька розчинилася в екстазі.

“Цей вогкий, дикий танець закинув мене до зірок”.

Рабиня стогнала, смикалася, напружувала руки й стегна, а психолог бив її своїм кілком. Нарешті кінчив.

Чечіль ледь трималася на ногах.

Коліна помітно трусилися.

Роман притулився обличчям до її шиї.

“Торкнися моїх грудей... торкнися, візьми їх у свої гарячі долоні. Баглай завжди так робив”.

Натомість психолог ще двічі увійшов у Єльку, член не падав. Чечіль щоразу здригалася від солодкої муки.

“Хто дав нам таку п’янку природу сексу?.. Бог”.

Роман витяг із Єльки довгий патик.

Нацюцюрник наповнився сім’ям.

– Гарна рабиня, слухняна рабиня.

Молодик владно торкнувся піхви, погладив слизькі, гарячі губи. Сунув пальці до лона, Єлька замурмотіла.

“Я справді ладна йому коритися.

Він взяв наді мною гору”.

– Покрути стегнами, наче в порно.

Чечіль виконала наказ. Крутила стегнами, мов справжня повія. І сама збудилася.

– Стогни... ще... вульгарніше, нумо!

Єлька застогнала так, немов її гвалтувала горила.

Роману сподобалося.

Він скинув презерватив, взяв фалоімітатор.

– Рухайся до мене, давай сама. Сильніше!

Єлька знову підкорилася, відчула, як силіконова іграшка торкнулася матки. Русявка насунулася на патик сильніше, сподіваючись задовольнити верхнього.

– О, як мені це подобається! Так би грався з тобою весь день, – Роман тримав правицею штучний член, а лівою стимулював свій справжній. – Є ідея.

Психолог відчепив наручники.

– Сідай на нього.

Єлька й рада була сісти, бо ноги не тримали.

– Сідай на іграшку.

Відьма сіла, ввела у себе стрижень.

– Відкрий рота, – Роман дав їй свій прутень.

“Теплий, млявий, але великий, – Єлька покрутила язиком навколо голівки. – Твердішає”.

Психолог заплющив очі.

Трохи нахилився, взявся руками за груди.

– О, так, моя рабине... так... ти – найкраща жриця любові у світі. Найпрекрасніша!

Єлька рухала стегнами.

Знайшла для себе потрібний ритм.

Рухала головою, допомагала собі одною рукою, другою – масажувала яєчка Романа.

За кілька хвилин обидва бурхливо кінчили.

Стрілець стогнав і ричав так, що, мабуть, налякав сусідів. “Такого в мене ще не було”, – Єлька тримала сім’я в роті, чекала наказу.

Роман зняв з неї хустку, мовив:

– Іди до ванни.

Чечіль ледь підвелася і пішла.

“Так, мій володарю”.

БДСМ-сесія видалася нетривіальною.

Стосунок між Єлькою та Романом статевим став не одразу. Спочатку він був цілком терапевтичним.

Перші он-лайн консультації, доки відьма боялася їздити містом, дали підтримку. Роман умів вислухати, додати віри влучним словом.

Два тижні Єлька працювала над кармою, переглянула двадцять (двадцять!) минулих життів із Мамулою, переповідала психологу страшні сни.

Жахіття приходили мало не щоночі.

Чечіль бачила себе в сибірських таборах (низькі бараки, задуха, атмосфера цілковитої безправності і страху), де вертухаї могли згвалтувати будь-яку жінку.

Уві сні приходили чудовиська, бридкі маніяки, що воліли вичворяти з Єлькою гідкі речі. Відьма тікала, благала про допомогу, і небеса відповідали.

Дівчина отримала чудернацьку можливість: у царстві Морфея її руки випромінювали світло, і вона палила монстрів-убивць-переслідувачів.

Стрілець коментував це так:

– Ви живете у постійній боротьбі. Потужний внутрішній конфлікт змушує вас витісняти заборонені почуттями на кшталт вини чи агресії.

“Чого психологи ліплять усім однакові шаблони? – Єлька драгувалася. – Я не така, як всі інші. З мене лізе карма. Енергія страху не бажає мене відпускати”.

Та поволі-потроху страшні сни скінчилися.

Паралельно з цим Єлька помітила, що закохується в свого психолога. Почала прицільно обирати одяг.

Багато мріяла про випадкову зустріч.

Уявляла собі, що робитиме, якщо Роман її торкнеться, обійме, захоче поцілувати, освідчиться, визнає, що шаленіє від бажання.

“Не хочу його сканувати, бо й так знаю, що він – розлучений. Бачила його сумні пости про пошук справжнього розуміння в шлюбі, довіру та щирість”.

На восьму консультацію Стрілець прийшов насуплений. Довго мовчав. Єлька, відчуючи тривогу, торохтіла, переказувала побутові дрібниці.

– Олено, маю для вас важливу новину, – молодий чоловік голосно зітхнув. – Ми не можемо надалі працювати. Та я пораджу вам добрих колег...

Роман почав щось шукати у телефоні.

– Яка причина вашої відмови від мене?

Чечіль відчула, як гупає серце.

“Ще трохи – і він його почує”.

– Я не можу ставитися до вас об’єктивно. Ви мені дуже симпатична як дівчина, жінка, – Стрілець глянув на Єльку, тоді сховав очі. – Це заважає роботі.

– Як я можу на це вплинути?.. – Чечіль розуміла, що каже дурниці, та не могла спинитися. – Вдягатися скромніше, не розповідати про стосунки...

– Ні, ви до цього не причетні, – тепер дурниці казав Роман. – Я опрацьовував свої почуття з супервізором, але марно. Я закохався по вуха, та це неприпустимо.

Відьма почервоніла, мовила:

– Я теж... по вуха... весь час думаю про вас.

“Хіба психологія може стати на заваді долі?”

Якщо ми мали зустрітися, то не важливо, за яких обставин це сталося”.

– Я... я дуже радий це чути, – Роман глянув на Єльку здивованими, радісними, щасливими очима.

Чечіль зніяковіла, мов школярка.

“Невже я зашарілася? Ого!”

– То за цю сесію я можу не платити?

Гумор дозволив почуватися вільніше.

Наступного дня Єлька прийшла на побачення до Романа. Той хвилювався, немов це їхня перша зустріч, не знав, як себе поводити.

– Будь собою, бо я тебе вже знаю, – через півгодини Чечіль сама сіла на коліна свого колишнього психолога і поцілувала довгим, п’яним цілунком.

З Романом було цікаво.

Він легко розповідав про своє життя, юність, навчання, пошуки, випробування долі, сепарацію від батьків, перші перемоги, становлення у професії.

Чечіль раділа.

“Гарно спілкуватися зі свідомою людиною, що торувала власний шлях, ризикувала, звільнилася від соціальних стереотипів, знайшла себе.

Це нас поєднує”.

Виявилося, що Роман заробляє добрі гроші, бо здавна співпрацює з великими фірмами, проводить тренінги, консультує власників у якості коуча.

Єльці сподобалося його автівка (позашляховик “Нісан”), його квартира у новому будинку з великими вікнами від підлоги до стелі, його ліжко...

Перший секс був бурхливий.

Роман роздягнув русявку і не повірив, що уся ця краса належатиме йому. Чечіль розкошувала.

- ...Так міцно стоїть?
- Торбу вішати можна!
- У Валерки теж так було. Перші два місяці злигалися, де могли, а тоді він порвав станову жилу.
- Яка ще станова жила?.. Брешеш?

– До лікаря ходили! Чого б це я брехала? – Задерчук фиркнула. – Собаки брешуть, а я правду кажу. Як ти думаєш пісню стоїть? Його жили тримають.

Чечіль сміялася:

– Юлько, тут ти – експерт. Як Антон Маркович?

– Пропонує секс утрюх. Знайшов якусь модельку, шмаркачку з Задрипанська, що з усіма рада.

– А ти що?

– Кажу: на біса вона нам?

– А він що?

– Каже, така його юнацька мрія: трахати одну, доки вона інший лиже.

– Який він... непересічний поціновувач... жіночого ества, – Єлька добирала слів, аби не сказати “мудак”.

– Я дізналася, що одну хвойду, яка була в нього до мене, він підмовив трахатися втрюх із матір’ю.

Єлька вирішила, що не розчула.

– З його матір’ю? Та вона, мабуть, вже стара...

– Ні! З її матір’ю. Трахав дочку, а тоді її матір, що теж була зальотна шльондра, рада підмахувати.

Задерчук додала пару виразних матюків.

Офіціант, що приніс напої, розгубився, прошепотів:

– Чарівні пані, обмежте себе у фразеологізмах, бо у нас дуже суворий шеф, він позбавить мене премії.

– Ти на неї ще не заробив, – буркнула Юлька. – Де мое м’ясо? Ви ту свиню досі відгодовуєте?..

– Один момент, – парубок зник на кухні.

– Якийсь едипальний чувак твій Маркович. Фройд би скакав від радощів, якби почув таку історію.

– Плювати мені на Фройда.

Юлька дивилася на світ очима прагматика.

Наче кіношній термінатор, Задерчук виокремлювала з реальності лише важливі характеристики, безжально відкидаючи другорядні та романтичні.

– Валерка, гад, запостив нещодавно фотку з дружиною, підписав: “Хачу еще аднаго ребенка”.

Чечіль пожартувала:

– От пісюн надірваний, як він встигає?

– Мені байдуже, до сраки карі очі.

Посиденьки з Юлькою повернули Чечіль у ті безхмарні часи, коли вони разом “завойовували” Київ. Раділи багатим клієнтам, гуляли в ресторанах, реготали.

І щастя здавалося простим: є гроші – ти крутий!

А зараз Єлька знала, що будь-який злет тягне за собою складнощі, задачі, відповідальність. Треба вирішувати проблеми, адаптуватися, воювати.

– Як твій конкурс? – поцікавилася Задерчук, коли їм принесли свиняче асорті з п’ятьма соусами.

– Гребе. Сама з собою воюю.

Юльчина реакція була передбачуваною:

– На біса такий конкурс? З собою треба дружити, бо хто в нас є крім нас самих?..

– Поїдеш зі мною на тренінг? Твоя присутність пожвавить динаміку. Програмісти – притрушений народ.

Роман збирався на роботу.

Високий, худорлявий, із виразними блакитними очима, він нагадував Єльці чаклуна Середземномор’я, що воліє розгадати таїни Всесвіту і має до того хист.

Професійні книжки на полицях займали цілу стіну, чітко стояли по тематиках, як у магазині: бізнес, саморозви-

ток, комунікації, терапія, психосоматика, психічні розлади, теорії особистості, тренінги.

– Ти все це перечитав?

– Так.

– От натоптана голова, капець!..

У папках містилися різні психологічні тести. Окремо стояли матеріали з арттерапії, атласи кори головного мозку, фотки з дельфінами.

– Мрію колись заснувати центр, де кожному клієнту пропонуватимуть оптимальний вид терапії, – якось поділився Роман. – У Європі такі вже є.

“Чула подібне вже сто разів: зустрічаються троє цілительів і одразу організують центр, що розпадається за рік. Усі злі, заздять один одному.

Тренер, як починає добре продаватися, одразу реєструє центр на своє ім'я. Академія Івана Плюща чи Інститут Галини Пилипчихи.

А в тій Академії один-єдиний тренер.

Усі інші – безталанна масовка.

Та Роману я вірю, цей – затятий, впорається”.

Чечіль мала вільний день, тож погодилася:

– Поїду, кажи, як вбратися. Офіційно?

Єлька вже кілька разів ночувала у Романа, але жила в себе на квартирі. Речі не перевозила, не квапилася.

– Трішки офіційно, трішки невимушено. Сучасний бізнес не має суворого дрескоду, хіба що – банки.

Пара встигла заскочити до Єльки.

Чечіль по-діловому швидко продемонструвала пару луків. Роман аж мурчав – сподобалося перевдягання. Обрали сіру спідницю, сіру кофтинку, жовту сорочку.

– Треба буде прикупити тобі вбрання.

Стрілець повіз відьму на фірму.

Величезний комплекс “ЕРАМ” мав власний басейн, спортзал, кілька кафе і безкоштовну їдальню, масажний салон, залу для медитацій, танців, більярду.

– Ого, як програмісти живуть!..

Такої розкоші Єлька не бачила.

Та п’ятизірковий курорт був порожнім – усі працювали: розробляли, кодили, тестували, заливали релізи, звітували, брали участь у мітінгах.

Завдання Романа в той день було просте: поліпшити навички емпатії у тимлідів, РМ-менеджерів.

Західний досвід підказував, що керівники мають бути чуйними до підлеглих. Це подовжує життєвий цикл працівника у компанії, підкріплює здорову мотивацію.

Колишній психолог пояснив відьмі:

– Людина приходить у фірму задля цікавої роботи і доброї зарплатні, а звільняється через погані відносини з керівником і токсичним колективом.

Міні-тренінг із програмістами пройшов цікаво.

Стрілець жваво пояснив принципи активного слухання, відкритих запитань, нюанси емпатії.

– А якщо підлеглий весь час жаліється? – запитав хтось із місцевих з розвиненим критичним мисленням.

Роман усміхнувся голівудською усмішкою:

– Дуже влучне питання, дякую. Якщо у вас виникає відчуття, що вами маніпулюють, повертайтеся до обговорення КРІ. Бо люди – хитрі, їздять по вухах.

Такий щирий і жвавий тон розмови програмістам подобався: все прозоро і зрозуміло, життєствердно.

“Світ змінився, – Єлька дивувалася. – Всім цікава психологія. Профїт від неї очевидний”.

